

— Ἄλλὰ ν' ἀγαπᾷ ἄνευ ἐγωϊσμοῦ. — Ν' ἀγαπᾷ — ναί — ἀλλ' ὄχι τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἢ διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἀλλὰ τὸν πλησίον αὐτῆς, διὰ τὸν πλησίον αὐτῆς. Ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς εἶναι θησαυρὸς ἀκένωτος στοργῆς, ἣτις ὅσῳ μᾶλλον παρέχεται πρὸς τοὺς ἄλλους, τόσῳ μᾶλλον αὐξάνει καὶ πολλαπλασιάζεται. Ἡ τοιαύτη γυνὴ πανταχοῦ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ εἶναι ἡ θεία κλίμαξ διὰ τῆς ὁποίας κατέρχεται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ σαρκούται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ — αὐτὴ ἡ Ἀγάπη ἐν ἧ ἐνεσαρκώθη καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ Κυρίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21ῃ Ἰουλίου 1893.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Α. ΚΕΧΑΓΙΑ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ

Δὲν λάμπουε γιὰ μένα οἱ ὀφθαλμοὶ σου
Σὰν ἄστρα ἀνοιξιᾶτικῆς νυχτός!
Οὔτε σκορπᾷ ἀκτῖνες ἡ μορφὴ σου
Σὰν τῆς αὐγῆς τὸ μαγευμένο φῶς!

Τριαντάφυλλα καὶ κρῖνα δὲν ἀνοῦνε
Γιὰ μένα ὅθε τὸ πόδι σου διαβῆ,
Τὰ κύματα δὲν βλέπω νὰ φιλοῦνε
Τῆ φτέρνα σου σ' αὐτὰ σὰν καταβῆ.

Ἡλιος δὲν βλέπω στὰ ξανθὰ μαλλιά σου,
Καὶ μάρμαρα στὰ στήθη σου λευκά,
Τέτοια δὲν βλέπω ἐγὼ στὴν ὀμορφιά σου
Ὅνειρατα τρελλὰ ποιητικά!

Ἡ ἀγάπη μου καθόλου δὲν σ' ἀλλάζει
Στὰ ἐρωτευμένα μάτια μου ἐμπροστὰ
Πραγματικῆ, ὡς εἶσαι σὲ θαυμάζει
Ἡ δόλια μου καρδιά κ' ἡ φαντασιά.

Φθάνει τὸ φῶς μονάχο τοῦ ματιοῦ σου
Νὰ φωτισθῆ ἡ μαύρη μου ζωὴ!
Μοῦ φθάνει μόνον ἡ γλύκα τοῦ φιλιοῦ σου
Νὰ λησμονήσω κι' οὐρανὸ καὶ γῆ.

Ζάκυνθος 1893.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ